

Hitet vall...

...prózában

Nem tudom, hol kezdődik az irodalom, s pontosan ki, mi tartozik bele. A vers születése öntörvényű folyamat, a tollat támasztó kézfej csak mankó, a szerző csupán eszköz. Minden költő egy ismeretlen tartalmú verseskönyv, melynek egy-egy lapja időnként testet ölt... A világra hozatalról, a költői mesterségről többet nem írhatok: szépsége és izgalma alighanem innen ered. Tapasztalatom szerint *el kell veszítenünk életünket, hogy megnyerhessük azt*; a döntő ponton végül csak rá- és beleérzéseink maradnak, az ihletettség állapota, a végtelenség érzete, a *minden kegyelem* igazságának felismerése. Szeretném hinni, hogy a meg nem húzható, ki nem mérhető határon belülre tartozom.

Mindezek mellett – tudván tudva, hogy most minden fentebbi állítással ellentmondásba kerülök – szellemi útjaimat igyekszem tudatosan járni annak fényében, hogy a rám bízott talentummal gazdálkodnom kell, s hogy életem nem véletlenek sorozata; sokkal inkább értelem, elkötelezettség, alkotás.

...versben

Költészet az, amikor januárban
egy muslica aszott tetemére lelünk
a függöny alatt, az ablakpárkányon,
és tenyerünkön a konyhába visszük,
ahol ünnepélyes külsőségek között
egy virágcserepbe hantoljuk.
Az is költészet, mikor novemberben,
egy huzatos aluljáróban, ütött-kopott
vörös rózsát veszünk egy nénitől,

ZSILLE GÁBOR (1972) költő, műfordító. A *Magyar Napló* folyóirat versszerkesztője.

pedig nincs kinek adnunk, senki sem vár,
a virág illattalan és meglehetősen drága,
ahogy visszük az utcán, letörik a feje,
és kezünkben a csupasz, tüskés szárral
megyünk tovább, konokul a szélben.
És még az is költészet, mikor reggel
kinézünk az ablakon, és a szemközti tetőn
meglátjuk egy antenna elvágott drótját,
ahogy az eresz alatt kapálódzik a szélben,
és arra gondolunk, milyen magányos – – –

Vincze László
2014